

El dilema de Melcior, la tradició i la tita del Messies Redemptor

Il·lustracions: Bet Calderer / Text: Xavier González-Costa

Ses Majestats, sabedors de què la monarquia era una condició injusta, més controvertida que mai i caduca per sentit comú, i que la seva magnificència no els venia per ser reis, sinó per ser mags, van deixar les corones als camells i es van barrejar entre la multitud que feia cua per presentar les seves ofrenes al Redemptor.

Potser perquè era la primera vegada que no feien ús del privilegi que la seva posició els atorgava, i que els havia permès sempre d'arribar els últims, o perquè desplaçar-se a peu els donava una perspectiva i una proximitat impossibles d'observar i de sentir des de l'altura de la seva reial cavalcadura, els va semblar que la gentada estava més esverada que les altres més de dues mil vegades anteriors.

La dona que renta li volia fer entendre a la vella que fila, que les coses canvien, però el brau caçador que sempre vigila responia que, si ho canviem tot, al final no ens quedarà res. La noia que porta la gerra i el pa cridava reivindicativa que ja era hora, i aquell pescador que al riu va a pescar, visiblement contrariat, l'increpava pel seu poc senderi i la seva radicalitat. El vell que la terra remou amb catxassa i el que es beu el vi de la carabassa s'enfotien de tot sense donar-hi més importància. El del feix de llenya deia algun reneç, i aquell pastoret que va amb la catxutxa només tremolava perquè feia fred. La jove mestressa que duu una gallina i la del cistell d'ous i el sac de farina reien nervioses tot vigilant que no se'ls colessin aquells que, sonant, van fent son camí, el del flabiol i el del tamborí, el del sac de gemecs, el que sempre plora, i el de la simbomba que ronca a tota hora. Els tres pastors que fan el sopar i couen les sopes i llesquen el pa, amb la panxa plena, discutien filosòficament sobre qui som, d'on venim i cap on anem. Finalment, el Caganer, que no deu sortir a la cançó perquè qui la va escriure el devia trobar poc líric, no era amatgat darrere unes mates fent les seves feines, sinó que, amb un to apocalíptic, cridava allà al mig per convèncer a tothom de què qui perd les tradicions perd la seva identitat, malgrat anar amb el cul a l'aire li restava certa credibilitat.

La seva identitat... En sentir allò, Melcior es va quedar aturat, pensatiu. La seva identitat? I la d'ells? Qui eren ells en realitat? Però abans no pogués arribar a conclusions desafortunades en un moment tan poc apropiat, aquell present excitat que travessaven el va fer baixar dels núvols i aterrar, gairebé literalment. Gaspà, que no les tenia totes entremig d'aquell poble esvalotat, sense intuir en absolut els dubtes existencials que li voltàvem pel cap al seu col·lega, s'hi va voler acostar, va ensopegar amb Baltasar, el va empènyer, la gent es va apartar i, sense esperar-s'ho, es van trobar tots tres prostrats davant l'establia, notant com les mirades hostils de la resta d'habitants d'aquell Nadal se'ls clavaven a l'esquena. La situació era incòmoda i, fins a cert punt, violenta, tot i la seva saviesa i els dos mil·lennis llargs d'experiència. No obstant això, l'escena que se'ls ofería al davant va fer que al nostre Reiblanc li fugissin del cap tots els pensaments i els temors que, fins feia uns segons, l'inquietaven, i va quedar embadalit, com cada any, amb la Marededéu, que era la pau personificada, Santjosep, que era tot bonhomia, i el Messies Redemptor... que era una nena.

X

avier González-Costa va començar a viatjar als vuit anys acompanyant a Juli Verne i a Tintin. Després, de gran, ha anat a veure si és veritat, cooperant amb la desapareguda organització "Viatgers sense Fronteres" que va presidir des de la seva fundació. És escriptor autodidacta, de formació acadèmica en el món de les ciències. Ha guanyat diversos premis de poesia i de teatre. Com a actor, porta més de vint-i-cinc obres de teatre al sarró del Garrofa, que va interpretar

durant vint-i-sis Nadals als Pastorets de Berga.

Bet Calderer és una berguedana de Barcelona, artista i grafista. Sortida dels forns de la Facultat de Belles Arts de la capital, se sent orgullosa de poder dir que va començar a treballar al costat Pepe Calvo, amb qui va aprendre l'ofici de donar solucions de disseny gràfic per a empreses com Coca-cola, Santiveri, Martínez-Bimbo, Marcilla, etc. Des de fa quinze anys ha fet de la seva passió, la pintura i el dibuix, el seu modus vivendi. Ha col·laborat amb Ibèrica de danza amb l'escenografia pictòrica de l'espectacle ?Las estaciones?.